

[Sigsgaard.]

forslaget tager vi som udtryk for, at partiet nu er kommet på bedre tanker, og vi er enige i dette dagsordensforslag.

SFs dagsordensforslag er vi ikke helt enige i. Det siger, at regeringens økonomiske politik er slået fejl. Måske, men det væsentlige for os er, at vi er imod regeringens økonomiske politik. Det siger også, at spareforslagene er udtryk for panik. Det tror vi ikke, vi ser spareforslagene som et integreret led i en typisk usocial VKR-politik.

VKR's afværgedagsorden stemmer vi selvfølgelig imod.

Hanne Reintoft: Man gør unægtelig, hvad man kan, med sin stærke presse i ryggen for at gøre begrebet løn- og indkomstpolitik populært, selv om man med anstændigheden i behold, når man kalder sig en liberal regering, burde tage afstand fra sådanne statsindgreb. Det eneste, man ikke gør, er at forklare folk, hvad indkomst- og lønpolitik er. Måske ønsker man ikke at forklare det, måske kan man ikke selv finde ud af det. Det økonomiske råd skrev i august 1966 i et lille skrift, Bidrag til belysning af formueudviklingen i Danmark i de senere år, på side 79, at det for praktiske formål ikke er muligt at arbejde med et indkomstbegreb, som inkluderer kapitalgevinster og kapitaltab, og som hovedregel vil disse derfor ikke blive registreret i den løbende indtægtsstatistik.

I samme beretning på side 80 skriver rådet videre, at der er behov for fra tid til anden at supplere indtægtsstatistikken med undersøgelser af kapitalgevinster og kapitaltab. Så står det jo enhver frit for, om man vil læse side 79 eller side 80, og man kan se, at regeringen koncentrerer sig om side 79.

Der er altså ikke megen logik at hente hos vismændene, men de indrømmer dog, og det er jo det væsentlige i problemet, at de nominelle kapitalgevinster på privat fast ejendom i perioden fra 1950 til 1965, altså på 15 år, kan opgøres til 70 milliarder kr., svarende til ca. 120 pct. af ejendommenes anskaffelsesværdi forstået som handelsværdien ved periodens begyndelse med tillæg af senere foretagne nettoinvesteringer.

Det er altså fastslået i denne undersøgelse, at de nominelle kapitalgevinster på privat fast ejendom i denne periode var 60 pct.

højere end den i samme periode foretagne nettoopsparing i hele samfundet. En diskussion om indkomstpolitik uden hensyn til kapitalgevinsterne, som regeringen vil det, er meningsløs og uretfærdig; lønmodtagerne behøver ikke at tolerere den, når de nu går til forhandlingsbordet, og jeg tror heller ikke, at de vil. Det er og bliver ikke den arbejdende befolkning, der har for stort et forbrug eller foretager de store uproduktive investeringer, og derfor er det heller ikke lønmodtagerne, der skal gribes ind over for; det kan ikke siges tit nok.

Den finans- og pengepolitiske stramning, der skete i 1969 og første halvår af 1970 med kildeskatten, med momsforhøjelsen, med kreditbevillingsloftet og banklikviditetsstramningen, har ikke medført de forventede resultater. Tværtimod bliver underskuddet på betalingskontoen i år på 4½ milliard kr., så vi i stigende grad bliver afhængige af vore udenlandske kreditorer, og så hjælper det ikke meget, at den radikale ordfører står her og siger, at det vil man nødig. Det er lige det, man bliver.

Den stramme penge- og finanspolitik har ikke vist sig aktivitetsdæmpende, og så kan det ikke nytte noget at fortsætte med denne politik med trusler om lønstop, med trusler om afskaffelse af dyrtidsreguleringen og med alvorlige trusler om forøgelse af arbejdsløsheden, specielt i byggesektoren.

En indkomst- og lønpolitik efter regeringens forslag vil ikke medføre andet end at nedsætte opsparingskvotaen og yderligere forringe den likviditet, der strammes for hver dag. Jeg forstår ikke, at man endnu en gang skal høre statsministeren stå her i dag og gentage de gentagne gange afviste påstande om, at dyrtidsreguleringen virker inflationsskabende. Alle ved, at dyrtidsreguleringen kommer efter prisstigningerne, og alle ved, at man ikke vil gøre noget for at standse de prisstigninger. Det er fuldstændig rigtigt, som det er sagt, at prisstoppet har været illusorisk, og at de, der hoppede på det, nok vidste, at de gik med på noget illusorisk. Jeg forstår heller ikke, man vil blive ved at påstå, at dyrtidsreguleringen er inflationsskabende. Vi ved dog alle, at dyrtidsreguleringen kun dækker omkring 50 pct. af prisstigningerne, og selv LO har taget mod til sig efter at være kommet sig over deres